

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Pr. 16.

Den 15de Maj 1894.

43de Aargang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Eldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 231.)

Forsoningens stedfortrædende Egenstab. Det synes at være en Gjenstand af stor Forundring hos Mange, at et frivilligt Offer af et enkelt Individ kunde virke som et Gjenløsningsmiddel for hele Menneskeslægten. I dette saavel som i andre Ting kunne Skrifterne kun blive forklarede gjennem den samme Land, i hvilke de blevet skrevne. De gamle Dages hellige Skrifter, Profeternes Ord i vore Dage, Menneskenes Traditioner, Offerceremonierne, ja, selv de affølelige Gudsbespottelser i de hedenske Afgudsdyrkelsjer, Alt indbefatter Tanken om en stedfortrædende Forsoning. Gud har aldrig nægtet at antage et Offer, der er tilbuddt af En, som er bemhyndiget til at gjøre det fornødne Arbejde paa disses Begne, der selv ere usikkrede eller aldeles ude af Stand dertil. Syndebukken og Syndofferet i de gamle Israels Tider blev, naar de vare ledsgagede af dyb

Anger og Omvendelse antagne af Herren, som en Forsoning for Folkets Synd (3 Mos. 4; 16, 20—22.); og i en stedfortrædende Hensigt ere Daab for de Døde (1 Kor. 15, 29.) og andre Tempelordinanser blevne indstiftede. (Bagtens Bog, 105, 4. 5. 6; 106.) Men for det store Offer, hvis Virkninger skalde være uendelige, kunde kun En, som var uskyldig, blive antagen. Det var Kristi Rettighed, som det eneste syndfri Væsen paa Jorden og som Faderens Enbaarne, og fremfor Alt som den, der blev ordineret i Himmelten til denne Mission, at være Menneskeslægtenes Forløser, og skjønt Udvørsen af denne Rettighed krævede et Offer, hvis Storhed Mennesket ikke kan fatte, frembar dog Kristus dette Offer med Frivillighed og af egen Drift. Bige til det Sidste var han i Stand til at begrænse sine Forfølgeres Torturkvaler ved ligefrem at udøve sin Magt som

et Medlem af Guddommen. (Matt. 26, 53. 54.) Paa en for os tilshneladende uforklarlig Maade tog Kristus Menneskeslægtens Synder paa sine Skuldre.* og skjont Midlet, hvorved dette blev tilvejebragt maaesse paa Grund af vor indskrænkede Forstand forekommer os som en Hemmelighed, saa ere dog Folgerne deraf til vor Frelse. Frelseren har gjennem vor Tids Profet tilhjende givet Noget om sin Døds Kamp, da han sulkede under den store Syndehyrde, hvilket maa have været afskrækkende for ham, som er Renhedens fuldkomne Sindbillede: „Thi se, jeg, Gud har lidt disse Ting for Alle, paa det de ikke skulle lide, dersom de vilde omvende sig, men dersom de ikke ville omvende sig, maa de lide ligesom jeg, hvilken Lidelse bragte mig, Gud selv, den største af Alle, til at skælve af Smerte og svede Blod af hver en Pore og at lide

Kristi Forsoningsoffer. „Uden Adams Overtrædelse kunde Vorn ikke have været til; formedelst Forsoningen sattes de i en frelst Tilstand uforstyrbt af deres egen Fortjeneste. Disses Antal anslaaes i Folge Statistikeres Mening til mere end Halvdelen af Menneskeslægten, som saaledes udelukkende styrde Frelserens Mægling og Forsoning deres Gjennøssning. Paa denne Maade, . . . skjont for os mykst og ubegrifelig, paatog Jesus sig det Ansvar, som i Virkeligheden vilde have tilfaldet Adam; men som kun funde udføres ved hans egen Mægling og ved, at han paatog sig deres Sorger og Ansvar og bar deres Misgjerninger eller Synder paa en for os uforklarlig og usædlig Maade; saa bar han hele Verdens Synder, ikke alene Adams, men ogsaa alle hans Esterkommere; og ved at gjøre dette aabnede han Himmeriget ikke alene for alle dem, som tro og adlyde Guds Lov, men for mere end Halvdelen af den menneskelige Familie, som dør, førend den kommer til Skjelsaar og Alder, saavel som til Hedningerne, hvilke ere dobe uden at hænde Loven og selvfoligelig vilde blive domte foruden Loven, og saaledes deltagte, i Forhold til deres Udvifling, Gjerninger og Værde i hans Forsonings Befsignelser.“ — (Pres. John Taylor, »Mediation and Atonement.*)

baade paa Legeme og Sjæl, og onsfede at jeg ikke skulde drifte den bitre Kalk og gyste tilbage — dog Ere være Faderen, jeg drak og fuldendte mine Tilberedelser for Menneskenes Børn.“ (Bagtens Bog 44, 2.)

Forsoningens Udstrækning er uendelig og er lige anvendelig paa alle Adams Esterkommere. Selv den Vantro og Hedningen og Barnet, der dør, førend det naaer Skjelsaar og Alder, ere gjenloste formedelst Frelserens Selvopofrelse. I en vis Grad have Børn ved Fødselen nedarvet deres Forældres gode eller onde Egenskaber; Arvelighedens Folger vise sig afgjørende i deres Karakter. Gode og onde Tilbøjeligheder, Befsignelser, saavel som Forbandelser ere forplantede fra Generation til Generation. Gjennem denne naturlige, af Gud bestemte Anordning, hvis Retfærdighed er isøjnesfaldende, grundet paa det aabenbarede Lys, som vi have angaaende Menneskenes Alanders Forudtilbærelse, ere Adams Børn naturlige Arvinger til dette dodelige Livs Besværigheder; men formedelst Kristi Forsoning ere de Alle gjenloste fra de Forbandelser, der høre til denne faldne Stilling; den Gjeld, som de have arvet, er betalt, og saaledes have de deres egen Frihed til selv at bestemme deres Salighed eller Fordommelse i Overensstemmelse med deres personlige Handlinger. Børn, som do uden Synd, ere aldeles ustyrlige i Guds Øjne, selv om de ere fødte af Overtrædere. Den nephitiske Profet Moroni har erklæret: „Smaa Børn kunne ikke omvende sig; derfor er det en stræffelig Ugudelighed at fornægte Guds rene Barmhjertighed mod dem; thi de ere Alle levende i ham formedelst hans Maade . . . Thi se, alle smaa Børn ere levende i Kristus, og ligeledes alle dem, som ikke have Loven. Thi Forløsningens Kraft

fommer alle dem tilgode, som ingen Lov have." (Moroni 8, 19. 22.)

Forsøningens dobbelte Virkninger ere indbefattede i denne vor Troesartikel. Den første Virkning er at sikre hele Menneskeslægten, uden Persons Anseelse, Frigjørelse fra den frugtelige Straf, som ellers vilde være Haldets Følger, og saaledes tilvejebringe en almindelig Saliggjørelsesplan. Den anden Virkning er ataabne en Vej for særliske Individeters Frelse, hvorved Menneskene kunne erholde Frelse for deres personlige Snyder. Eftersom disse Snyder ere Følgen af personlige Handlinger, saa er det ogsaa retsædigt, at Tilgivelse for dem skal være afhængig af en personlig Opfjældelse af visse forekrevne Betingelser — „Lydhed til Evangeliets Love og Ordinanser.“

Grader af Herlighed. Vor Tro paa den almindelige Unvendelse af Forsøningen indbefatter ikke den Formodning, at alle Mennesker skulle frelses og tildeles lige stor Herlighed og Magt. Der er mangfoldige Grader af Herlighed i Guds Rige, bestemte for dem, der gjøre sig værdige dertil; vor Faders Hus har mange Boliger, i hvilke blot de, som gjøre sig værdige dertil, ville faa Tilladelse til at komme ind. Den gamle sekteriske Tanke, at der i Fremtiden kun vil være to Steder beredet for Menneskenes Sjæle — Himmel og Hervede — med samme Grad af Herlighed i alle Dele af det ene, og samme Rædsel og Pine i det andet, er aldeles uholdbar lige overfor det guddommelige aabenbarede Vhs. Gjennem Herrens udtrykkelige Ord lære vi om tre forskellige Grader af Herlighed.

1) Den celestiale Herlighed: Der findes dem, som have vist Lydhed mod Guds Bud, annammet Kristi Bidnessbyrd og modtaget den Hellige Aaland;

disse er dem, som have overvundet det Onde ved gode Gjerninger, og som deraf ere berettigede til at modtage den højeste Herlighed; disse tilhøre den Forstestødtes Menighed, til hvem Faderen har givet alle Ting; de ere den Allerhøjestes Konger og Præster efter Melchisedeks Orden; de besidde celestiale Legemer, „hvis Herlighed er som Solens Glans, ja, Guds Herlighed, den højeste af Alle, paa hvilken Herlighed Solen paa Firmamentet er et Billede, som skrevet er.“ I Sandhed, de ere tilstede Adgang til det celestiale Selskab, krunede med den celestiale Herlighed, hvilket gør dem til Under. (Pagtens Bog 92, 5; Matt. 13, 43; 1 Kor. 15, 40. 41.)

2) Den terrestriale Herlighed: Vi lære om dem, som kun modtage den anden Grad af Herlighed, der stiller sig fra den højeste, „ligesom Maanens Glans er forskjellig fra Solens paa Firmamentet;“ disse ere dem, som, skjønt de vare hederlige Mennesker, dog forbleve i Mørke, „forblindede ved Menneskers Undersundighed,“ og vare ikke i Stand til at modtage og adlyde Guds højere Love; de beviste, at de „ikke vare tapre i Jesu Bidnesbryd,“ og deraf ere de ikke berettigede til Herlighedens Fylde.

3) Den telestiale Herlighed: Vi lære om en endnu lavere Grad af Herlighed, som stiller sig fra de højere Grader, ligesom Stjernerne ere forskjellige fra de klarere Himmellegemer paa Firmamentet; denne er givet til dem, som ikke annammede Kristi Bidnesbryd, men som alligevel ikke fornægtede den Helligaand, og hvis Levnet fritager dem fra den største Straf, men hvis Forløsning dog vil blive udsat til den sidste Opstandelse. Der er utallige Grader af Herlighed i den telestiale Verden, sammenligne de ved Stjernernes forskellige Klærhed. (Pagtens Bog 92, 7.)

Desuagtet blive alle de, der mod-

tage hvilkenomhelst af disse Grader af Herlighed, til sidst frelse, og over dem vil Satan derefter ikke have nogen Magt. Det er blevet sagt os af dem, som have skuet den, at selv den telestiale Herlighed „overgaar al Forstand, og intet Menneske kender det, uden hvem Gud har aabenbaret det.“ (Bagtens Bog 92, 7.)

Frelse og Ophøjelse. Alle, som ikke have forspildt deres Ret dertil, kunne opnaa Frelse; Ophøjelse gives kun til dem, som formedelst fortjenstfuld Virksamhed have erhvervet sig Krav paa Guds Barmhjertighed, som sjænker den. Ikke Alle, som blive frelse, skulle blive opøjede til de større Herligheder; Belønning vil ikke tildeles Nogen paa en Maade, der strider mod Retfærdigheden; ejheller skal Barmhjertighedens Krav til sidesættes, naar Straffen skal uddeles. Ingen kan blive delagtig i nogen Grad af Herlighed, fort sagt, ingen Sjæl kan blive frelst, førend Retfærdigheden er fuldstigjort for den overtraadte Lov. De, som have stillet sig udenfor Saliggjørelsens Rækkevidde, ere henviste til Helvedes Straf, hvilket er blevet forklaret i en foregaaende Forelæsning.

Evangeliets Love og Ordinanser, til hvilke der fordres, at vi skulle vise Lydhed, ere indstiftede af Gud.

Fjerde Artikel.

Vi tro, at Evangeliets første Principer og Ordinanser ere: 1) Tro paa den Herre Jesus Kristus; 2) Omvendelse; 3) Daab ved Begravelse i Vandet til Syndernes Forladelse; 4) Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

Tro.

Troens Natur. Den almindelige Opfattelse af Tro i den hellige Skrift er fuld Tillid og Tiltro til Guds Person, hans Ord, og hans Hensigter.

En saadan Tro vil, hvis den er urokkelig og oprigtig tilintetgjøre al Mulighed for Twil angaaende Ting, som Gud har udført eller har lovet at udføre, selv om det for den menneskelige Forstand ser ud til at være umuligt.

Derfor forklarer Paulus Troen paa denne Maade: „Men Troen er en Bestandighed“ (det er: en Tillid eller Forsikring) „i det, som haabes, en fast Overbevisning“ (det er: Bevis eller Bekræftelse) „om det, som ikke sees.“ (Hebr. 11, 1.) Det er tydeligt, at en saadan Tillidsfølelse kan være tilstede i forskjellige Grader af Styrke hos forskjellige Personer; Troen kan i Virkeligheden give sig tilkjende fra den første spede Spire, hvilket nærmest blot kan ansees som Formodning, og som ikke er aldeles frifaget fra Bakken eller Frygt, til en standhaftig og urokkelig Tillid, der trods er Sofisteri og Twil.

Troen, et Kraftens Princip. Troen i dens fuldeste Bethydning — en Bestandighed i det, som haabes, og en Overbevisning om de Ting, som ikke kunne sjælnes ved vores Sansen — er den Drivkraft, der tilskynder Menneskene til at tage Beslutninger og til at handle. Foruden dens Paavirkning vilde vi ikke udøve nogen Anstrængelse, hvis Vinkninger først Fremtiden vil legge for Dagen; foruden Tro paa at høste i Esteraaret vilde man ikke saa eller plante om Foraaret; ejheller vilde man behynde at bægge, hvis man ikke havde Tro til at fuldføre Bygningen og derefter nyde dens Bekvemmelighed; hvis Studenten ikke havde Tro til, at han med Held kunde gjennemføre sit Kursus i de forskjellige Grene af Studier, vilde han aldrig vove Foretagendet. Saaledes er dette Princip den Drivkraft, ved hvilken Menneskene stræbe fremad, om de endog undertiden maa døje Besværigheder og Lidelser for at opnaa Maalelet.

Udøvelse af Tro er Gud behagelig, og derved kunne vi sikre os hans Mellemkomst. Det var formedelst Troens Kraft, at Israeliterne i deres Udgang fra Egypten fulgte deres uforståede Leder gjennem det røde Hav; og det var formedelst Guds beskyttende Indflydelse, som deres Tro bevirkeade, at de blev frelste, medens Egypterne mødte deres Undergang ved at forsøge at forfølge dem. (2 Mos. 19, 22—29; Heb. 11, 29.)

Med fuld Tillid til Guds Besalinger og Forjættelser belejrede Josva og hans modige Tilmængere Jericho; og denne synlige Øyes nægtige Mure styrte paa Grund af deres Tro ned, uden at de behøvede at anvende Murbrækere eller andre Krigsredskaber. (Jos. 6, 20; Heb. 9, 30.) Ved den samme Tros Kraft erholdt Josva himmelslyssenes Bistand, da han stred og vandt Sejer over Amoriterne. (Jos. 10, 19.)

Paulus henviser ogsaa til Gideon, Barak, Samson, Jephthah, David, Samuel og Profeterne, „hvilke formedelst Tro overvandt Riger, øvede Retfærdighed, erholdt Forjættelser, stoppede Lovers Mund, slukte Gildens Kraft, undsløjede Sværdets Ød, blev stærke efter Skrøbelighed.“ (Heb. 11, 33. 34; Dom. 6, 11; 4, 6; 13, 24; 12, 1—7; 1 Sam. 16, 1. 13; 17, 45; 1, 20; 12, 20.)

Det var formedelst Tro, at Alma og Amulek blev befriede fra Fangestab, da Fængelsmurene, der før havde indesluttet dem, revnede og styrte sammen. (Alma 14, 26—29.) Ved Tro blev Nephi og Lehi, Helamans Sønner beskyttede mod deres Hjender Lamaniterne, endog formedelst Gld, uden at de selv blev brændte; og endnu større Virkning havde dette paa deres Forfølgeres Hjarter, thi de annammede derved Sandhedens Vidnesbryd. (Hel. 5, 20—52.)

Selv Havets Bolger ere blevne undertvungne formedelst Tro. (Matt. 8, 23—27; 14, 24—27; Mark. 4, 36—41; 6, 47—51; Luk. 8, 22—25; Joh. 6, 17—21.) Træerne ere dens Stemme underdanige, der byder i Tro (Matt. 21, 19; Mark. 11, 12—13. 20—24; Jakob 4, 6.); Værge kunne flyttes for at forfremme retfærdige Hensigter (Matt. 17, 20; Mark. 11, 23. 24; Ether 12, 30; Jakob 4, 6.); de Syge kunne helbredes, onde Vænder udvides og de Dode blive kaldt til Livet igjen. Alle Ting udføres formedelst Tro. (Luk. 13, 11; 14, 2; 17, 11; 22, 50; Mark. 1, 23; Joh. 11, 43—45; 1 Kong. 17, 17—24; Ef. 6, 16; 1 Joh. 5, 4.)

Troen er væsenlig til Frelse. Eftersom Frelse kun kan opnaas ved Kristi Mægling og Forsoning og denne Forsoning, med Hensyn til personlige Synder, kun er gjældende for dem, der vije Lydhed mod Retfærdighedens Love, er Tro paa Jesus Kristus uundværlig for at kunne opnaa Frelse. Men Ingen kan have Tro paa Jesus Kristus og paa samme Tid nære Tvivl om Faderens eller den Helligaands Tilsværelse og Magt; dersør er det absolut nødvendigt at have Tro paa alle Personerne i Guddommen for at erholde Frelse. Paulus siger, at uden Tro er det umuligt at behage Gud, „thi det bør den, som kommer frem for Gud at tro, at han er til, og at han bliver deres Besønner, som søger ham.“ (Heb. 11, 6.) Den hellige Skrift har mangfoldige Forskrifter om Frelse for dem, som ville øve Tro paa Gud og adlyde de Fordringer, som denne Tro tydeliggjør. Kristi Ord des angaaende ere bestemte: „Hvo, som tror og bliver dobt, skal blive salig; men hvo, som ikke tror, skal blive fordomt“ (Mark. 16, 16.); og videre: „Hvo, som tror paa Sonnen, har et evigt Liv; men hvo, som ikke tror paa

Sonnen, skal ikke se Livet, men Guds Brede blive over ham." (Joh. 3, 36; Ap. Gj. 2, 38; 16, 31; 10, 42; Rom. 10, 9; 1 Pet. 1, 9; Heb. 3, 19; 11, 6; 1 Joh. 3, 23; 5, 14.)

Hans Apostle lærte de samme Værdomme i deres Embedes Forvaltning alle deres Dage efter hans Død. En naturlig Folge af en ubetinget Tro paa Guddommen er en tiltagende Tillid til Guds Ord, til hans Værk og til hans bemhndigede Tjenere, en uroffelig Til-tro til Himmelens levende Ørakler.

Troen er en Guds Gave. Skjont Troen er tilgjængelig for Alle, der med Hjeld stræbe efter at erholde den, er den ikke destomindre en guddommelig Gave, og Ingen uden Gud kan meddele den. (Matt. 16, 17; Joh. 6, 44, 65; Ef. 2, 8; 1 Kor. 12, 9; Rom. 12, 3; Moroni 10, 11.) Som det påsætter sig en saadan kostbar Perle, gives den kun til dem, som i Oprigtighed viser, at de ere værdige til den, og som beslutte sig til vedblivende at følge dens Indskjeldelse. Thvorvel Tro kaldes det første Princip i Kristi Evangelium og i Virkeligheden er Grundvorden for al Religion, saa maa dog Troen i sig selv foregaaes af ødele og oprigtige Tanker og en ydmig Sjæl paa det at Guds Ord kunne tiltale Hjertet. (Rom. 10, 17.) Der bruges ingen Tvang for at bringe Mennesket til Kundskab om Gud, men efterhaanden som vi oplade vore Hjertet for retsfærdige Principers Indskjeldelse, vil den Tro, der leder til evigt Liv, blive skjænket os af vor Fader.

Omvendelse.

Omvendelsens Natur. Udtrykket "Omvendelse" bruges i Skriften i flere forskellige Meninger, men naar der menes den Pligt, der forlanges af Alle, som ønske Tilgivelse for deres Synder; betyder det en gudfrugtig Anger over

Synden, indbefattende: 1) Syndersfjendelse, 2) Altraa efter at undgaa Syndens fordærvelige Folger, samt 3) den alvorlige Beslutning at forsage Synd. En angengiven Sjæl bevirker Omvendelse, hvilken har sit Udspring fra et ydmygt og sønderknust Hjerte og er afhængig af en virksom og standhaftig Tro paa Gud. Derfor indtager Omvendelse med Rette en Blads som det andet Princip i Evangeliet, hvilket er nær beslægtet med Tro.

Omvendelse er væsenlig til Frelse. Dette Bevis paa Oprigtighed og denne Begyndelse til et bedre Liv fjordes af Enhver, der ønsker at opnaa Frelse. For at erholde Guds Raade er Omvendelse ligesaa uundværlig som Tro, den maa være af lige saa stort Omfang som Synden. Hvor finde vi en absolut syndri Person blandt Dødelige? Med dyb Overvejelse udbryder Prædikeren: „Thi der er ikke et Menneske retsfærdigt paa Jorden som gjor Godt og ikke synder.“ (Præd. 7, 20; Rom. 3, 10; 1 Joh. 1, 8.) Hvem har derfor ikke Tilgivelse Behov? Hvem er fritagen fra Omvendelsens Fordringer? Gud har lovet Forladelse til dem, som af Hjertet omvende sig for ham. Det er saadanne, der ville erholde personlig Frelse gjennem Kristi Forsoning. Esaias formaner til Omvendelse og giver forsikrende Øoster om Tilgivelse: „Søger Herren, medens han findes, kalder paa ham, medens han er nær. Den Ugudelige forlade sin Vej, og den Uretsfærdige sine Tanker, og omvende sig til Herren, saa skal han forbarme sig over ham, og til vor Gud; thi han er meget rund til at forlade.“ (Ef. 55, 6, 7; 1 Joh. 1, 9; 2 Nephi 9, 24; Alma 5, 31—36; 49—56; 9, 12.)

Omvendelse kommer fra Gud. Omvendelse er det Middel, hvorigjen nem Forladelse erholdes, og er dersor

en af Guds største Gaver til Menneskene.

Den er holdes ikke ved oversladis at bede derom; den findes ikke paa Veje eller Stier; den er ikke af jordisk Natur, men er en himmelsk Skat; den gives med Varsomhed og dog med vindskrænket Gavmildhed til Saadanne, hvis Gjerninger berettige dem til at modtage den. (Matt. 3, 7, 8; Ap. Gj. 26, 20.) Det vil sige, Alle, som berede sig for Omvendelse ville formedelst den Hellig-aands ydmighjende og blødgjørende Indflydelse komme i Besiddelse af denne store Gave. Da Petrus var bestyldt af hans Medtroende for at have overtraadt Loven, fordi han havde spist sammen med og paa anden Maade omgaaedes Hedningerne, fortalte han sine Tilhørere om den himmelste Tilkjendegivelse, han faa nylig havde haft; de troede og sagde: „Saa har Gud ogsaa givet Hedningerne Omvendelse til Livet.“ (Ap. Gj. 11, 18.) I sit Brev til Romerne lærer Paulus, at Omvendelse kommer gjennem Guds Godhed. (Rom. 2, 4; 2 Tim. 2, 25.)

Omvendelse er ikke altid mulig.
Omvendelsens Gave tildeles Mennestene,

efter som de ydmuge sig for Herren, og den er Mandens Vidnesbyrd i deres Hjarter; hvis de ikke lytte til Mandens Hvisken, saa vil den forlade dem igjen, thi Guds Mand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen. (1 Mos. 6, 3.) Omvendelse bliver mere umulig efter som Synden er mere forsærlig; det er formedelst Hjertets Ydmighed og Anger, at Syndens Tro paa Gud tiltager og faaledes gjor ham delagtig i Omvendelsens kostbare Gave. Jo længere Omvendelse opståttes, desto mere svækkes Evnerne til at gjøre Bedring. Forsommelse i at bemytte Anledningen til at udføre hellige Ting bevirker, at mangaard Slip af den.

En af Herrens Besalinger til Joseph Smith i Kirkens tidligere Dage i denne Uddeling siger han: „Thi jeg, Herren, kan ikke se paa Synd med den ringeste Eftergivelse; alligevel, den, som omvender sig og efterkommer Herrens Besalinger, skal tilgives, og den, som ikke omvender sig, han skal fratas endog det Lys, som han har modtaget; thi min Mand skal ikke trætte med Mennesket evindeligen,“ siger den Herre Zebaoth. (Bogtens Bog 1, 5.)

(Fortsættes.)

Hjemmets Hygge.

Det meste af den Salighed og Lykke, som Du ønsker at nyde i Livet, kan Du faa i Dit eget Hjem. En Mand føler sig fri og uafhængig, naar hans Dag værk er endt, og han kommer ud af Livets Storm og ind i Hjemmets stille Havn. Den Lykke, han derved erfarer, er ikke en tom Indbildung, men en Virkelighed. Det, som herved er af største Bigtighed, er ikke, hvorvidt Hjemmet er i eget Hus eller i en lejet Hytte; ikke heller om det er forsynet med kostbare Møbler osv. Nej, Sagen er, at Enhver søger Hjemmets Bedste, at hver og En søger at berede den Anden Glæde, samt er forekommende, venlig, mild, tjenstagtig og imødekommennde. Høflighed er en større Dyd, end Folk i Almindelighed synes at ville tro. De, som øve den mod hverandre, lære ogsaa at elske hverandre, og dybere og inderligere, jo længere de fortsætte.

Den 15de Maj 1894.

Den 64de Aars-Konference.

Den 64de Aars-Konference af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev afholdt i det store Tabernakel i Salt Lake City, Utah, den 6te, 7de og 8de April. Alle Medlemmerne af det øverste Præsidentstab, ti af de tolv Apostles Quorum, ses af de syv Præsidenter over de Halvfjærds, Patriark John Smith, den præsiderende Bisrop med begge hans Raadgivere samt mange af Stavspræsenterne og Bisshopperne vare tilstede ved Konferencens Aabning, og Apostel Moses Thatcher var tilstede Søndag Eftermiddag. Apostel N. H. Lund er som bekjendt for Tiden i England. Det store Tabernakel, med Siddepladser for 11,000 Personer, var fyldt under alle de ses Forsamlinger, og Søndag Eftermiddag var det nødvendigt at holde et Mode i det ved Siden af beliggende »Assembly Hall« for alle dem, som ikke kunde komme ind i Tabernaklet.

Herrens Aand var tilstede i stor Grad, og alle tilstedevarende Medlemmer af de Tolvs Quorum, saavel som det øverste Præsidentstab bare deres Vidnesbyrd til de Hellige. Det gav Anledning til stor Glæde og Opmuntring for de Hellige at se alle Kirkens Ledere saaledes samlede til denne Højtid; og Glæden bliver endnu større, naar vi ske nogle Aar tilbage, da Forfølgelserne rasede paa deres Højde mod disse Herrens Ejendomme, da der var Tider, hvor kun en eller to af Apostlenes Quorum kunde være nærværende ved en Konference, og vi nu kunne se Herrens Styrke i alle Ting.

Vi gjengive her en Artikel fra »Deseret News« af 14de April angaaende Konferencen: „Slutningen af Generalkonferencen Søndag Aften fuldendte en af de interessanteste Sammenkomster i sit Slags som de Hellige have deltaget i. Det var i Sandhed en Tid rig paa Forfriskning, Fred, Opmuntring og Glæde for de Hellige, og i dette Tilfælde har den ikke haft sit Sidesyntil i Kirkens Historie i vore Dage. Aabenbaringens og Værdommens Aand hvilede over Talerne i stor Grad. Deres Bemærkninger vare kraftige og egnede til at henlede de Helliges Opmærksomhed paa dette Livs Bligter, og de vare ledsgagede af Guds Kraft under den Helligaands Inspiration.

I Særdeleshed blev en Egenstab tilkendegivet formedesst den Aand, der besjælede Konferencen, hvilket kan være en Trøst og Opmuntring for dem, der arbejde for Herrens Sag. Og dette er den Udvikling af Enighed og aandelig Oplysning, som er tilstede blandt Folket. En forøget Grad af Ydmighed, Broderkærlighed, Barmhjertighed, Midkærlighed for Sandhedens Sag, Intelligens, Enighed, kort sagt, enhver Egenstab stillet til at forfremme Guds Værk i Nætsædighed var tilstede, og var Vidnesbyrd om, at Kundstab, Sandhed, Øyd og gode Gjerninger vare i Tiltagende i Kirken i Allmindelighed, saavel hos de Unge som hos dem i en modnere Alder. Aldrig tilforn have de Hellige mødt sammen i denne Egenstab i en saadan samlet Mængde som ved denne Lejlighed, hvilket bærer Vidnesbyrd om Guds Kraft og Velsignelse, der følger deres Fremstriden.

De Værdomme, der blevne givne i alle disse Forsamlinger, vare ligefremme, aabenhjertige og dyrebare. Raad og Formaninger angaaende Folkets timelige

Unliggender blev fremsatte paa en tydelig og bestemt Maade, saa at Enhver med Lethed kunde forstaa dem. Ledsgaget af en mild og overtalende Aand blev Fejls fremholdte og Midlets fremsat, hvorved disse kunde undgaaes, samt Maaden, hvorpaa Fristelser og Farer kunne undviges i Fremtiden. De Principer, der burde lede de Hellige i deres daglige Liv fremlagdes for de Forsamlede paa en tydelig og kraftig Maade, og deres Opmærksomhed henlebedes paa de Besignelser, der følge Lydighed mod Guds Love.

Forsamlingen, der blev afholdt Søndag Morgen, var af særdeles Vigtighed og Interesse for de Hellige, da Præsident Woodruff gav dem Besigelses angaaende det Arbejde, der er at udføre for dem, som ere gaaede bag Sløret. Denne Alabenbarelse om Guds Vilje given gjennem hans Profet, ledsgagedes af den Hellig-aands Tilkjendegivelse iblandt Folket, hvilken gav dem en klar Forstand og et Bidnesbryd om dette fremlagte Princips hellige Sandhed, og det hilsesedes med Jubel og Glæde.

De Instruksioner, der blevne givne angaaende Madveren, den forenede Orden og andre vigtige Principer, burde finde Gjenklang i alle oprigtige Helliges Hjerter, som forsøge at vandre paa Pligtens Sti. I det Hele taget, alle de udtalte Raad og Formaninger og de Forklaringer, der blevne givne over de himmelske Principer i denne nys sluttede Konference, ere egnede til at give de Hellige stor Glæde og til at indgyde dem fornyet Fver og Midkjærhed til at tjene Herren."

Bor Plads i Stjernen tillader os for Tiden ikke at optage et fuldstændigt Referat over Konferencen. Præsident Woodruffs Tale, som vi her have hentet til, er ogsaa altfor indholdsrig til at udgive i sammentrængt Form. Det er dersor vor Hensigt, naar vi blive færdige med Eldste Talmages' Forelæsninger over "Bore Troesartikler," at optage Præsident Woodruffs Tale i sin Helhed, som den blev nedskrevet af den tilstedevarende Stenograf.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brodre fra Zion ankom via Liverpool til København for at arbejde som Missionærer i Skandinavien.

Den 6te Maj: Søren C. Sørensen og Lewis Madsen fra Manti og Erik Christensen fra Ephraim, Sanpete Co.; Henry H. Danielsen og James Larsen fra Richmond og John A. Carlson fra Logan, Cache Co.; A. P. Hillerup fra Lake View, Utah Co.; Michael Sørensen fra Salt Lake City; John C. Viberg fra Sandy og Erik Gillén fra South Cottonwood, Salt Lake Co., Utah.

Den 11te Maj: Anton Behrson fra Logan, Cache Co.; John A. Jensen fra Cedar City, Iron Co.; Carl Hansen fra Spring City og Charles Lundgreen fra Mayfield, Sanpete Co.; Carl A. Johnson fra Huntsville, Weber Co., Utah, og Rasmus M. Larsen fra Basalt, Bingham Co., Idaho.

Vi ønske dem Alle hjertelig velkomne og haabe, at Mange gjennem deres Arbejde skulle komme til Kundstab om Sandheden.

Afsløsning.

Efter et hæderligt fuldbyrdet Arbejde løses følgende Brødre fra deres Virksomhed som Missionærer i Skandinavien med Tilladelse til at rejse hjem til Zion den 31te Maj:

Eldsterne Thomas Spånberg, Adolph Z. Hjällström, Carl A. Lundell og Louis Söderberg løses fra at arbejde i Stockholm Konference;

Eldsterne Gustaf A. Jverson, Peter Nielsen og Andrew Larsen løses fra at arbejde i Kristiania Konference.

Disse Brødre have vundet de Helliges Agtelse, og vi i Forening med dem ønske Brødrene en lykkelig Hjemrejse, og at Herren vil rigeligen belonne dem for det Arbejde, de have udført i disse Lande.

Beskikkelse.

Eldste Søren C. Sørensen bestilles til at arbejde i Aalborg Konference;

Eldsterne Lewis Madsen og Erik Christensen bestilles til at arbejde i København Konference;

Eldsterne Henry H. Danielsen, James Larsen og Carl Hansen bestilles til at arbejde i Kristiania Konference;

Eldsterne A. P. Fillerup, Michael Sørensen og Nasmus M. Larsen bestilles til at arbejde i Aarhus Konference;

Eldsterne John C. Viberg, Erik Gillén, Anton Behrson og Carl A. Johnsson bestilles til at arbejde i Stockholm Konference;

Eldsterne John A. Carlson og John A. Jensen bestilles til at arbejde i Göteborg Konference og

Eldste Charles Lundgreen bestilles til at arbejde i Skåne Konference.

Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Göteborg

Lørdagen den 21de og Søndagen den 22de April 1894.

Følgende Brødre fra Zion være tilstede: Peter Sundwall, Præsident over den skandinaviske Mission; C. J. Wahlquist fra Missionskontoret i København; August Carlson paa Gjennemrejse fra Stockholm til Zion; Andrew Z. Wahlquist, Præsident over Göteborg

Konference, og Eldsterne A. J. Höglund, Nels Benson, John E. Mattson, P. S. Jensen, J. W. Winterrose, A. G. Bolander, J. H. Petersen, C. P. Anderson, C. J. Ryting, Ezra E. Nielsen, Charles Lindell, L. S. Christensen og Peter Swenson; tilsige en

lokal Eldste Carl Erikson, som ogsaa arbejder som Missionær i Konferencen.

Konferencen aabnedes Lørdag Aften Kl. 8 i de Helliges Forsamlingslokale, Husargatan 46, med Assyngelse af Sangen Nr. 5. Bon af Eldste A. J. Wahlquist. Sangen Nr. 9 blev sjungen. Præsident Wahlquist bød Brødrene og de Hellige velkommen til Konferencen, ønskede Herrens Belsignelse over de Forsamlede og opfordrede Brødrene til at give en fortattet Rapport over deres Virksomhed siden sidste Konference.

Førstanderne for de forskellige Grene afgave derefter Rapport over deres Arbejde og over Tilstanden blandt de Hellige; Rapporterne var alle gode. Udsigterne for Evangeliets Fremgang ere meget lovende. Ingen Forfølgelse nogetsteds. Brødrene sagde, at de ikke kunde naa at holde Møder paa alle de Steder, hvor Folket ønskede, at de skulle komme. Eldste C. J. Wahlquist udalte sin Glæde over at mødes med de Hellige i Konference. Han sagde, at Rapporterne, der varer oplæste, vidnede om, at megen Sæd er blevet udsaaet, og selv om de, der saaede, ikke selv skulle hoste, burde de derfor ikke være bedrovede. Det, som vi nu have høstet, var maaske plantet af Andre, og i Fremtiden vilde der efter komme Andre, som skulle høste, hvad vi nu saa. Vi ere kun Redstaber i Herrens Haand, og ham alene tilkommer Gren. Mødet sluttedes med Assyngelse af Sangen Nr. 125. TakSIGelse af Eldste A. J. Høglund.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sangen Nr. 10. Bon af Eldste N. Benson. Sangen Nr. 23 blev assjungen. Eldsterne C. Lindell, Ezra E. Nielson, L. S. Christensen, C. Erikson og P. Swenson talte en kort Stund hver. Alle disse

Brødre glædede sig over at være værdige til at være Guds Repræsentanter paa Jorden og ønskede at gjøre, hvad der stod i deres Magt for at udsprede Sandheden.

Eldste N. Benson gav Rapport over sin Virksomhed som omrejsende Missionær i Konferencen og udtalte, at Udsigterne for Evangeliets Fremgang i de 3 Grene, han havde besøgt, var meget lovende. A. J. Høglund havde besøgt 6 Grene i Konferencen og havde afholdt mange vel besøgte Møder i Forening med Brødrene, som virke i disse Grene. Sangen 223 blev derefter assjungen. Præsident A. J. Wahlquist gav en samlet Rapport over hele Konferencen. Den er inddelt i 9 Grene. Af Brødre fra Zion er der 12 Halvfjærds og 1 Højpræst; 1 lokal Eldste har virket som Missionær. Siden sidste Konference ere 3 tilslyttede, 33 døbte, 3 emigrerede, 9 udelukkede og 15 døde; 5 have ubekjendt Opholdssted. Der er i Konferencen 40 Eldster, 22 Præster, 22 Lærere, 19 Diaconer og 400 Medlemmer. Total 503, af hvilke 148 betale Tiende. Der lejes 8 Forsamlingslokaler, hvor regelmæssige Møder afholdes. Der er 4 Hjælpeforeninger, 1 Unge Mænds og 1 Unge Kvinders Forening samt 2 Søndagsskoler. »Nordstjernan« har 184 Abonnenter i Konferencen. Siden sidste Konference ere 2,929 Huse blevne besøgte, 922 evangeliiske Samtaler afholdte, 238 Bøger og 2,850 Skrifter ere solgte samit 559 Møder afholdte. Præsident Wahlquist frembar sin Tak til Brødrene for deres udviste Flid og sagde, at vi i Fremtiden skalde se Frugterne af vort Arbejde; han ønskede Herrens Belsignelse over det, som var udført.

Præsident P. Sundwall sagde, at det havde glædet ham meget at lytte til Brødrenes Rapporter og deres Bid-

neshyrd. Et stort Arbejde er blevet udført, og vi ville overlade Resultatet i Herrens Haand; han var glad, fordi Tilstanden i Konferencen var saa god, tækede Brødrene for den Nidkærhed, de havde lagt for Dagen i at sprede Evangeliet, opmuntrede dem til at fortsætte i deres gode Arbejde og lovede, at Herrens Belsignelse skulde ikke udeblive. Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, i den samme Orden, som de blev fremholdte i General-Konferencen i Salt Lake City; ligeledes, at vi i vor Tro og vore Bonner opholde

Eldste A. J. Lund som Præsident over den europæiske Mission;

Eldste Peter Sundwall som Præsident over den Skandinaviske Mission med Eldsterne John A. Olsen og Charles J. Wahlquist som Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord;

Eldste A. J. Höglund som Præsident over Göteborg Konference og som Forstander for Göteborg Gren;

Eldste Charles Lindell som Forstander for Wingåkers Gren; Eldste J. H. Petersen som Forstander for Norrkoping Gren;

Eldste A. G. Bolander som Forstander for Jonkopings Gren med Ezra C. Nielsen som Medhjælper;

C. F. Ryttning som Forstander for Kalmar Gren;

P. Swenson som Forstander for Halmstad Gren med L. S. Christensen som Medhjælper;

J. E. Mattson som Forstander for Skofde Gren med Carl Grifson som Medhjælper;

J. W. Winterrose som Forstander for Trollhättan Gren og

C. P. Andersson som Forstander for Westerviks Gren.

Alle disse Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Eldsterne A. J. Wahlquist, Nels Benson og P. S. Jensen blev løste for at rejse hjem til Zion.

Missionspræsident P. Sundwall gav nogle faderlige Raad til de Forsamlede, og Mødet sluttedes med Afsyngelse af Sangen Nr. 249. Tak sigelse af Eldste J. E. Mattson.

Søndag Eftermiddag Kl. 4.

Konferencen fortsatte i Arbejderforeningens store Sal. Sangen Nr. 125 blev assfungen; Bon af Eldste C. J. Wahlquist. Eldste A. J. Höglund læste Daniel 2. Kap. 44 B. og talte over Emnet, Guds Riges Oprettelse paa Jordens, samt bar Bidnesbryd om Joseph Smiths guddommelige Sendelse. Eldste August Carlson talte om Indlemmelsesloven i Kristi Kirke og sagde, at det for at opnaa Frelse er nødvendigt at have en sand Tro, at astaa fra Synd og dernæst blive døbt i Vand med Begravelvens Daab til Syndernes Forladelse samt modtage Haandspaa-læggelse for den Helligaands Gave.

Et stort Antal Hellige og Fremmede vare tilstede. Sangen Nr. 103 blev assfungen. Tak sigelse af Eldste P. S. Jensen.

Søndag Aften Kl. 8.

Konferencen fortsatte i Husargatan Nr. 46. Mødet aabnedes med Sangen Nr. 30. Bon af Eldste J. H. Petersen. Sangen Nr. 4 blev assfungen. Derefter talte Eldsterne N. Benson, P. S. Jensen og A. J. Wahlquist og bare deres Bidnesbryd om Evangeliets Guddommelighed, og efter som de nu vare løste fra deres Missionsvirksomhed med Tilladelse til at rejse hjem til Zion, frembare de deres Tak til de Hellige for deres Godhed mod dem.

Præsident Sundwall udtrykte sin Glæde over at være samlet med de

Hellige i Göteborg og over den gode Land, som havde været raadende. Han sagde, at vi havde modtaget mange gode Raad under Konferencen, hvilke han haabede maatte erindres og sættes i praktisk Udførelse i vort daglige Liv, og takkede de hjemvendende Missionærer for det Arbejde, de havde udført i Herrens Bingsgaard. Han ønskede, at disse Ord maatte siges til os Alle: "Vel gjort, Du gode og tro Djener;" og nedbad Herrens Belsignelse over Alle.
— Konferencen sluttedes med Sangen

Nr. 8. Taksigelse af Eldste A. J. Höglund.

Et Præstedømsmøde afholdtes Mandag Formiddag Kl. 10.

Alle Brødrene af Præstedømmet vare forsamlede, og de talte om deres Erfaring i Missionen. Efterat nogle Instrukser vare givne af Brødrene A. J. Höglund og Peter Sundwall sluttedes Mødet med Taksigelse af A. J. Wahlquist.

Martin Nordberg,
Skriver.

Konferencen i Kjøbenhavn
afholdtes Lørdagen den 28de og Søndagen den 29de April 1894
i de Helliges Førsamlingslokale, Købstalgade Nr. 24.

Følgende Missionærer fra Zion vare tilstede: Missionspræsident Peter Sundwall og Eldsterne John A. Olsen og Charles J. Wahlquist fra Missionskontoret; Eldsterne C. W. Sorensen, James Andersen, Anton Nielsen og Peter M. Jensen i Besøg fra Aarhus Konference; Eldsterne Charles Sorensen, James Larsen og Martin Olsen i Besøg fra Skåne Konference; Eldsterne August Carlson og John A. Larsen paa Hjemrejse fra Stockholm Konference; Konferencepræsident Adam Pedersen samt Eldsterne C. J. Christensen, H. J. Jobell, Rasmus Rasmussen, Christen Petersen, L. P. Christiansen, Ole Olsen, James Larsen, Joseph Johansen, N. P. Nielsen, A. C. Olsen, C. G. Christiansen, Peter Hansen og J. F. Petersen, hvilke Alle have virket i Kjøbenhavn Konference.

Det første Møde blev afholdt

Lørdag Aften Kl. 8,30.

Konferencepræsident Adam Pedersen bed de Tilstedeværende Velkommen.

Efter Sang og Bon blev Rapporterne for det sidst afvigte Halvaar op læste af Grens-Forstanderne. Derpaa talte Eldsterne J. Petersen, James Larsen, N. P. Nielsen og H. J. Jobell opmuntrende og belørende Ord til de Hellige og omtalte i Korthed en Del af deres Erfaring i Missionen.

Mødet sluttedes med Sang og Taksigelse.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang og Bon, hvorefter Præsident Adam Pedersen fremstod og gjorde nogle indledende Bemærkninger samt aflagde en samlet Rapport over Stillingen i Konferencen og det Arbejde, som er blevet udført i de sidste 6 Maaneder.

Konferencen er inddelt i 6 Grene, hvor 17 Eldster fra Zion arbejde, de tre paa Missionskontoret indbesatte. Af det lokale Præstedømme ere 42 Eldster, 10 Præster, 18 Lærere og 12 Diaconer; Medlemmernes Antal, Præstedømmet

iberegnet, er 456, af hvilke 171 betale Tiende. „Skandinaviens Stjerne“ har 152 Abonnenter, af hvilke 24 ikke tilhøre Kirken. I det sidste Halvaar ere 28 Individer blevne døbte og 12 udelukkede, 2 ere bortflyttede, 2 emigrerede, 1 død og 1 forsvunden. Missionærerne have besøgt 1,512 Huse i den Hensigt at forkynne Evangeliet, de have haft 1,474 evangeliske Samtaler, udspredt 2,972 Skrifter og solgt 35 Bøger. Der er i Konferencen 2 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 Søndagskole og 1 unge Mænds Uddannelsesforening.

Udsigterne for Evangeliets Udbredelse ere bedst i Sydvest-Sjællands Gren, hvor Mange interesserer sig for Sandheden.

Missionspræsident Peter Sundwall talte derpaa til Førsamlingen. Han formanedede Missionærerne og de Hellige til at være paapasselige og aarbaagne i deres Pligters Udførelse og til at være nidskjære i at sprede Evangeliets Lys ud blandt Menneskene. Han troede, at i Fremtiden vilde mange Tusinde af disse Landes Indbyggere annamme vor Lære og drage til Zion.

Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse i vor Tro og vore Bonner. Ligeledes Missionsautoritterne og de missionærende Eldster i følgende Orden:

Eldste Anton H. Lund som Præsident over den europæiske Mission.

Eldste Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission, med Eldsterne John A. Olsen og Charles G. Wahlquist som Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord;

Eldste C. J. Christensen som Præsident over Københavns Konference og som Førstander for Københavns Gren med Eldste H. J. Bobell som Medhjælper;

Eldste Christen Petersen som Førstander for Sydvest-Sjællands Gren med

Eldsterne L. P. Christianen og Rasmus Nasmussen som Medhjælpere;

Eldste Ole Olsen som Førstander for Norvest-Sjællands Gren, med Eldste James Larsen som Medhjælper;

Eldste N. P. Nielsen som Førstander for Dernes Gren;

Eldste C. G. Christiansen som Førstander for Nordøst-Sjællands Gren;

Eldste A. C. Olsen som Førstander for Bornholms Gren med Eldste J. F. Petersen som Medhjælper.

Alle disse Førslag blevne enstemmigt vedtagne.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Eldsterne C. J. Christiansen, Charles Sorensen, August Carlson og Peter M. Jensen talte til Førsamlingen og fremlagde Evangeliets første Principer paa en klar og tydelig Maade.

Søndag Aften Kl. 6.

Præsident Adam Pedersen talte om det store Fraafald efter Kristi og hans Apostles Død. Eldste C. W. Sørensen talte om Nødvendigheden af fortsat Labenbarelse og bar sit Vidnesbryrd om Joseph Smiths guddommelige Kaldelse.

Til sidst talppede Præsident Adam Pedersen paa det hjerteligste alle dem, der havde bidraget til at smykke Salen og givet den et saa festligt Udseende samt paa anden Maade ydet deres Bisstand til at gjøre Konferencen saa behagelig.

Sangforet bidrog i høj Grad til at gjøre denne Fest behagelig.

Mødet sluttedes som sædvanlig med Sang og TakSIGelse.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag Kl. 11 afholdtes et Præstedomsmøde saavel for Missionærerne som for det lokale Præstedomme, hvor en god Mand var tilstede

i rigelig Grad, og hvor mange værdi-fulde Raad og Værdomme blevne givne.

Den paafulgende Torsdag Form. afholdtes Søndagskolsens Eksemplet, hvor Børnene optraadte paa en særdeles ros. værdig Maade, hvilket vidnede om den

Midkjærhed og Æver, der lægges for Dagen saavel af dem selv som af Søndagskolsens Værere og Værerinder for at udfolde Sandhedens Principer.

Jakob Jensen,
Striver.

Blanding.

Skriv tydelig Adresse! I Løbet af sidste Aar ankom ikke mindre end 7,131,027 Breve og Postgods til »dead letter office« (det døde Posthus) i Washington paa Grund af ulæselig eller usfuldstændig Adresse.

Hvad læses mest? Man praler i vor Tid af, at Folk læse mere, og at Børnene lære mere end nogensinde før. Men hvad er det man i Almindelighed læser? Spørge Bestyrerne for vore offentlige Bibliotheker, og de ville svare, at Flertallet af de udlaante Bøger henhøre til Romanliteraturen; og spørger man Avis-Udgiverne, bliver Svaret, at Avisernes Indhold maa være „smagfuldt“ for at de kunne erholde Læsere. Noget, der trænger Læseren til at tænke for sig selv, vil Folket i vor Tid i Almindelighed ikke vide af.

I Skoven.

I Skoven her
Det dejligt er,
Naar Morgenolen rinder
Og spreder ud
Sit Straaleskrud
Henover Skovens Tinder.

Det store „Bliv“,
Som vækker Liv
I Verden alle Tider,
Gud sender med
Solstraaler ned,
Naar det mod Baaren sider.

Nu mangen Gang
Vi hører Sang
Fra de smaa Fugles Skare,
Naar Baarluft-Drag
En vakker Dag
Igjennem Skoven fare.

Og Dagens Stjær,
Det sjønnest er
I dunkle Naalekove,
Og her vistnok
Hver Fugleslof
Sin Skaber bedst kan love.

I Skoven her
Det ogjaa er
Saa skjønt ved Aftentide,
Naar Solen ned
I stille Fred
Bag Skovens Toppe glide.

D. J. Fjæreland.

Dødsfald.

Laura Marie Christiansen, f. Larsen, født i Kjøbenhavn den 15de Decbr. 1849, afgik ved Døden i Logan, Cache Co., Utah, den 15de April 1794 efter to Ugers Sygeleje af Hjernebetændelse.

Søster Christiansen annammele Evangeliet den 3de September 1868 og emigrerede til Utah i 1871. Siden den Tid har hun boet i Logan, hvor hun ved sit mørsterværdige Eksempel som en kjærlig og ødelævende og sit taalsmodige, fredsommelige og opofrende Bæsen gjorde sig agtet og elsket af alle sine Bekendte. Hun var Medlem af det store Tabernakelsangkor i Logan, af det 6te Wards Sangkor samt af Skandinavernes Sangkor, hvis Medlemmer ville føle Savnet af hendes Bortgang. Hun var en trofast Sidste-Dages Hellig og døde i Troen paa en herlig Opstandelse, esterladende sig Mand og tre Adoptivbørn.

Hendes Mand, Aeldste S. J. Christiansen, soni for Tiden præsiderer over Kristiania Konference, blev haardt ramt af dette Sorgens Budstab, der saa pludseligt og usforudset faldt i hans Lod.

Broder Christiansen har vor dybeste Deltagelse og Sympathi. Maatte Herren trøste ham i hans Sorg og give ham Kraft til at bære denne haarde Prøve er vort og de Helliges oprigtige Ønske.

Olga Christiansen, født i Richmond, Cache Co., Utah, den 31te Januar 1892, afgik ved Døden samme steds den 1ste April 1894.

Anne Kiriline Jensen, født i Braaning, Jylland, Danmark, den 17de Juli 1826, afgik ved Døden i Fountain Gren, Sanpete Co., Utah, den 27de Marts 1894. Hun annammele Evangeliet den 17de Juni 1880 og emigrerede til Utah det samme Åar. Hun var syg en lang Tid og sengeliggende i 3½ Åar. Hun døde i Troen paa en herlig Opstandelse.

Niels Jensen, født i Øby, Danmark, den 10de Juli 1818, afgik ved Døden i Kjøbenhavn den 2den Maj 1894; han annammele Evangeliet den 26de Maj 1880 og døde trofast i Evangeliet.

Innehold.

Bore Troesartiller	241	Bestikkelse	250
Hjemmets Hygge	247	Konferencen i Göteborg	250
Red. Anm.		Konferencen i Kjøbenhavn	253
Den 64de Års-Konference	248	Blandingar	255
Ankomst af Missionærer	249	I Skoven	255
Ufløsning	250	Dødsfald	256

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (B. Petersen).

1894.